

*Bolonija, 2019 m. gruodžio 18-oji
2 valanda*

Gūdi tamsybė – vieta, vaikystėje varydavusi man didžiausią baimę. Užtekdavo nusileisti į garažą nespustelėjus šviesos jungiklio, priverti rūšio duris, ir štai ji, nebyli ir tiršta. Tykanti manęs.

Gūdžioje tamsybėje galėjo kiūtoti bet koks pavojus. Raganos, kraupūs žvėrys, beveidės pabaisos, netgi niekas – tuštuma. Ko gero, šitai ir pastūmėjo mane miegoti su mama iki tokio nederamo amžiaus, kad net gėda sakyti.

Dabar, sulaukusi trisdešimt trejų, žvelgiu į savo kambario gūdžią tamsybę ir man dingojasi, kad girdžiu senus dienoraščius, šiugždančius slėptuvėje, kurioje palaidojau juos tavęs netekusi. Penkeri licėjaus ir vieni universiteto metai, perpasakoti lengva rašysena, spalvotais žymekliais ir sidabriniais blizgučiais, nutildyti ir snaudžiantys it apleistame reaktoriuje.

Nuo tada, kai mes nebe draugės, lioviausi žymėjusi gyvenimą.

*

Atsisėdu lovoje. Ūmaus brandos pojūčio apimta suvokiu, kad atėjo metas prisiminti ir stoti su tavimi akistaton. Antraip tavo atžvilgiu negalėčiau priimti jokio išmintingo sprendimo.

Sandėliuke susirandu kopėčias, palypėju porą laiptelių ir sustoju, pasijutusi vagile. Ir ką gi aš vagiu, paklausiu savęs. Savo pačios praeitį?

Užkopus viršun man smarkiai daužosi širdis. Ištiesiu rankas į dulkėmis nuklotą spintą ir iš gūdžios tamsybės išsitraukiu visus šešis dienoraščius.

Išsinešu juos į šviesą, ant spintelės. Padėti čia, šalia manęs, jie man lyg akmuo širdy. Regėdama jų rausvus, gėlėtus, auksuotus viršelius išsyk pajuntu poreikį tiesiai šviesiai išrėžti: mudviem nėra galimybės susitaikyti, Beatrice.

Uždedu delną ant alyvinių 2000–2001 metų užrašinės viršelių, gundausi, bet vis neapsisprendžiu, atversti ar ne. Kol kovuju su savimi, mano pirštai nepaklūsta ir patys įsispraudžia tarp puslapių. Dienoraštis atsiverčia ir pasirodo išblukusi polaroidinė nuotrauka, viena iš mano tėčio darytų.

Paimu ją, prikišu prie ryškiausio lemputės šviesos ratilo. Atpažįstu save, dar mažą, trumpai kirptais plaukais, su *Misfits* bluzonu, baugščia šypsena. Atpažįstu ir tave, visišką mano priešingybę. Nuostabiais plaukais, raudonu lūpdažiu, violetiniais nagais; tu apkabinusi mane, kvatojiesi. Nebepajėgiu žiūrėti į mus kartu.

Apverčiu nuotrauką. Kitoje pusėje randu užrašą: „Draugės amžinai“. Data: „2001 birželio 14“.

Nesumoju, kiek laiko man taip nebuvo nutikę, bet apsipilu ašaromis.

I DALIS

Kol jos niekas nežinojo

(2000)

Džinsų vagystė

Jeigu ši istorija turi turėti kokią pradžią, o ją turėti privalo, tai noriu pradėti būtent nuo džinsų vagystės.

Nesvarbu, kad neatitinka chronologinės įvykių sekos, kad aną popietę jau buvom pažįstamos. Mudvi užgimėm tada, sprukdamos motoroleriu.

Vis dėlto pirmiau reikalinga tam tikra įžanga. Man ją rašyti sunku, ji mane nervina, bet būtų nesąžininga apsimesti, kad minima Beatričė – šiaip bet kuri Beatričė. Skaitytojas pradėtų ramiai, o paskui, sužinojęs, kad kalbama apie tave, pašoktų nuo kėdės sakydamas: „Tai čia *ji*?!“ Ir pasijustų apgautas. Taigi, deja, negaliu nepaisyti, kuo tapo toji mergaitė iš mano dienoraščių: viešuoju asmeniu, iš tų ryškiųjų. Netgi sakyčiau, kad pasaulyje nėra už tave ryškesnio asmens.

*

Iš tiesų žmogus, apie kurį kalbu – Beatričė Roseti.

Aha – *ji*.

Bet iki tol, kol tapo garsi visoje planetoje, iki tol, kol bet kurią dienos ar nakties valandą būtų žinoma, kur ji yra ir kuo apsirengusi, Beatričė buvo paprasta mergina, mano draugė.

Tiksliau, geriausia draugė, vienintelė kada nors turėta. Nors niekam tai nebūtų šovę į galvą, o aš visad stengiausi neišsiduoti.

Kalbu apie tai, kas nutiko prieš daugelį metų, kai pasaulis dar nebuvo užtvindytas jos nuotraukų, o jos pavardė, vien iš-tarta, neįplieksdavo ginčų, begalinių diskusijų, nuožmių kivirčų. Magnetiniai poliai, vandenynai ir žemynai nevirpėdavo vos jai paviešinus vylingą žvilgsnį, kostiumėlį, romantišką vakarienę su gražuoliu vaikinu Burdž Chalifos dangoraižyje. Didžiajai daugu-mai mūsų internetas tada net neegzistavo.

Nė sykiu nesu sulaužiusi tylėjimo įžado, kuriuo esu uždang-sčiusi mūsų draugystę. O dabar jį atlaisvinu tik tam, kad daug-ką paaiškinčiau sau pačiai. Mat ši išpažintis prasideda ir baigiasi čia, asmeniniame kambaryje uždarytomis durimis, – tokia man visuomet buvo rašymo prasmė.

Niekad nesugalvočiau apie tai pliaukšti į visas puses ar dar blogiau – tuo girtis. Be to, ir kas manimi patikėtų? Jei savo ko-legoms vos išsitarčiau, tarkim: „Aš pažįstu Roseti, mokėmės toj pačioj klasėj“, jau žinau, kad jie manęs nebepaleistų ir supultų liguistai kamantinėti. Jie net neabejotų, kad tarp mudviejų būta tik keleto pasilabinimų, atsitiktinių žvilgsnių: negalimas dalykas, kad tokia kaip *ji* ir tokia kaip *aš* būtų galėjusios bičiuliautis.

Panūstų iš manęs išpešti pikantiškų, dar geriau – nejaukių, detalių, klastingais klausimais sumenkinti jos dieviškumą iki nuodėmingumo: „Tai klok, ji prisidariusi plastinių operacijų?“, „Kam davė, kad taptų *tokia garsi*?“

Tačiau klaustų netinkamo žmogaus, nes aš nepažinojau „tos Roseti“: aš *žinau*, kas yra Beatričė. Nutylėjimai jos biografijose, vengiami klausimai per interviu, skylės ir netektys, niekur nepa-likusios pėdsako – aš visa tai išsaugojusi. Sykiu su mūsų vaikiška, skandalinga laime, kuri nieko nesudomintų, nors man nuo jos dar šiandien oda bėgioja šiurpuliukas.

Iš tiesų po jos buvau radusi kitų draugių, bet nė su viena taip nesusisaisčiau. Širdy žinojau, kad toji paslapčių – ir slaptų urvų, ir iškilmingų priesaikų – magija galėjo išiziebt tik ketvirtoje gimnazijos klasėje tarp manęs, Elizos Čeruti, visiškai niekam nežinomos, ir Beatričės Roseti, už kurią garsesnių negali būti. Tai kas gi keičiasi man, ją praradusiai, nuo to, kad visi ją idealizuoja, liaupsina, kala prie kryžiaus, nekenčia ir bet koku atveju manosi pažįstą?

Jie nieko, ničnieko nežino, sakau aš.

Ji buvo *mano* geriausia draugė dar tais laikais, kai nieko nebuvo galima įtarti. Iki pat aušros skaičiau visus penkis licėjaus ir pirmąjį universiteto dienoraštį. O paskui ilgai spoksojau į rašomąjį stalą priešais langą, į kompiuterį, kurį iki šiol naudodavau tik darbui. Stovėjau ir baimingai į jį dėbsojau. Vaikystėje buvau įsitikinusi, kad moku gerai rašyti, netgi tikėjau tapsianti rašytoja. Bet savo tikslo nepasiekiau. O štai Beatričė pati tapo *svajone*.

Vis dėlto jaučiu, kad ta Bea, kurios niekas nepažįsta, veržte veržiasi lauk. Aš taip ilgai sieloje glėbiau šią tuštumą, kad dabar man nusispjaut, ar sugebėsiu gerai parašyti, ar ne. Nenoriu nieko įrodyti. Tik papasakoti. Pripažinti, kad 2019-aisiais man dar nepraėjo nusivylimas, pyktis, ilgesys. Ir nežinau, ar šitai įvardydama pasiduodu, ar išsilaisvinu, tą sužinosiu tik pabaigoje.

Dabar viso labo noriu susigražinti pradžią.

*

Kaip sakiau – džinsų vagystė.

„2000 m. lapkričio 11-oji“ – šitaip pažymėta devintos klasės dienoraštyje – slogus šeštadienis, lietus barbena į lango stiklą, man, kaip ir visiems mano bendraamžiams, kategoriškai primes-

ta kur nors eiti, linksmintis ir turėti krūvą draugų, o aš kiurksau užsidariusi kambaryje ir kremtuosi nieko neveikdama. Anuomet ir Beatričė, kad ir kaip absurdiškai tai skamba šiandien, nebuvo itin populiarė. Ji, ko gero, turėjo netgi mažiau draugų už mane, nes apie pusę trijų, papietavusi, paskambino man į namus.

Aš buvau paskutinė jos viltis. Gyvenau tame mieste vos keturis mėnesius, ir ne tik nebuvau pritapusi, bet ir su tuo susitaikiusi; norėjau tik mirti.

Grįžusi iš mokyklos papietavau su tėvu, tylomis kaip visada, paskui nulindau į savo kambarį, susikišau *Walkmano* ausines ir vėl įnikau kurpti kiemo vidury augančio platano būdvardžių sąrašą: „vienišas“, „rusvas“, „senyvas“. Galiausiai man pabodo ieškoti žodžių ir nusviedžiau dienoraštį žemėn. Šitaip ir murksojau ant lovos, sukryžiavusi kojas, grieždama dantį ant viso pasaulio, staiga į duris pasibeldė tėtis. Aš, aišku, neatsiliepiu. Išjungiau muziką. Jis palaukė. Vėl pasibeldė, vėl neatsiliepiu. Tai buvo lyg kokios rungtyinės, kuris labiau užsispirs. Bet tada jis pravėrė duris, kyštelėjo galvą tik vos vos, kad manęs nesuerzintų: „Skambina tavo klasės draugė Beatričė.“

Man ėmė daužytis širdis.

– Paskubėk, ji tavęs laukia, – paragino, mat nesijudinau.

Buvo matyti, kad džiaugiasi: manė, kad pradėdau megzti draugystes, bet klydo. Iki šio skambučio mudvi su Beatričė toli gražu nebuvom draugės. Sykį ji buvo suteikusi man vilčių, bet paskui mane tiesiog ignoravo. Mokykloje apsimesdavo manęs nematanči. Dar blogiau nei tie, kurie tyčiodavosi, – demonstravo visišką abejingumą.

– Važiuojam su manimi į centrą? – paklausė vos man priglaudus ragelį prie ausies. Būčiau turėjusi atkirsti „ne“ ir numesti ragelį. Bet kapituliavau.

– Kada?

– Už pusvalandžio, valandos?

Vaikštinėti kartu po Italijos alėją, visiems matant, kaip man būtų patikę... Nepasitikėk, įspėjau save smarkiau suspausdama ragelį. Mąstyk: per tave ji apsigėdintų. Čia tikrai kažkokie spąstai. Be to, ką ji sau leidžia, kiaulės akis įsistačiusi manęs ieškoti? Niršau. Bet sykiu prieš savo valią jaudinausi.

– Ką mes veiksime centre? – pamėginau apsiuostinėti.

– Telefonu negaliu sakyti.

– Kodėl?

– Tai paslaptis.

– Arba pasakyk, arba nieko nebus.

– Aha, paskui nesutiksi...

Tylėjau, aš mokėjau laukti. Ji sudvejojo, bet galop neatsilaikė ir sušnibždėjo:

– Noriu pavogti džinsus. Jau žinau kuriuos.

Lioviausiu kvėpuoti.

– Man vienai nepavyks, reikia bendrininkės, – prisipažino. – Bet tu net neįsivaizduoji: ten ne šiaip džinsai... Jie kainuoja keturis šimtus tūkstančių lirų*! – patyliukais šūktelėjo. Įsivaizdavau ją ranka prisidengusią burną, kad negirdėtų namiškiai. – Jei ateisi, pavogsiu dar vienus ir tau. Pažadu.

Iš virtuvės, kur kraustė stalą, galvą kyštelėjo tėtis ir pažvelgė į koridorių, į mane, sustingusią prie telefono staliuko. Būtų nežinia ką atidavęs, kad tik būčiau kur nors išėjusi, apsiratusi man priešiškame mieste. O aš tenorėjau grįžti į praeitį, į ankstesnį gyvenimą, ir daugiau jo nebematyti.

---

* Apie 200 eurų. (Čia ir toliau – vert. past.)

Nekenčiau jo, nors nebuvo man nieko padaręs. Bet tas niekas ir buvo esmė. Nuogos mano kambario sienos, naujai nubaltintos mano atvykimui. Tuščia lova, kurioje kasnakt plačiai atsimerkdavau ir bergždžiai puldavau ieškoti jų rankos, kelio. Butas, kuriame jie nepliauškė, nesipyko, nebešaukė manęs ir atkakliai nebebuvo.

– Pasirašau, – galop atšoviau.

Pajutau, kad Beatričė šypsosi: ji mane perkando. Vogti – paskutinis dalykas, kuri kitų akimis tokia kaip aš galėčiau padaryti, bet tik ne jos akimis. Rašiau, kad anuomet ji buvo paprasta mergina, ir tai tiesa, bet vieną talentą turėjo: gerai perprasdavo žmones. Ne jų išorę, ir net ne vidų, o pačią širdį. Žodžius, gestus, drabužius. Būtent ji, vėliau iš išvaizdos susikrovusi turtus, žinojo, kad žmogaus, kaip ir knygos, tiesą slepia nebylios detalės; slapti dalykai.

– Pusę keturių geležiniame paplūdimyje. Žinai, kur jis?

– Taip.

Ji padėjo ragelį. O aš, rankose gniauždama telefono laidą, nors nenorėjau, nepasitikėjau ir jau bene keturis mėnesius buvau mirusi, grįžau į gyvenimą.

*

Geležinis paplūdimys per toli, galvojau skubriai rengdamasi, be jokių paaiškinimų burbtelėdama tėčiui „atė“ ir eidama iš namų.

Jį taip vadino dėl tamsaus smėlio ir senos kasyklos liekanų, be to, jis toli gražu nebuvo centre. Buvau atsitiktinai užklydusi į jį liepos mėnesį, vieną iš daugybės popiečių, kai vieniša tuščiai siūdavau motoroleriu. Jis mane pribloškė tuo, kad net vasaros vidury buvo tuščias. Tai buvo uolėta įlankėlė, įbridus iškart gilėjo, jis atrodė graudžiai apleistas, nedidukas turistų atmetas paplū-

dimėlis, ir aš iškart pajutau su juo bendrystę. Tačiau tą lapkričio šeštadienį, vairuodama lietui merkiant, šlapiomis kelnėmis ir striuke, niekaip nepajėgiau suprasti, kodėl Beatričė paskyrė pasimatymą kaip tik ten.

Matyt, jai manęs gėda, savaime suprantama. Arba čia pokštas ir ji neateis.

Tame pajūrio ruože nebuvo nei namų, nei parduotuvių, ką jau kalbėti apie brangius keturis šimtus tūkstančių lirų kainuojančius džinsus. Ties kiekvienu šviesoforu mygau stabdžius, gręžiojau, logiškai ketindama grįžti atgal. Tačiau paskui neatsilaidavau ir nurūkdavau tiesiai.

Aš buvau „užsienietė“. Šitaip klasėje mane vadindavo už nugaros, bet pakankamai garsiai, kad nugirščiau. Lyg būčiau atsibeldusi iš Argentinos ar Kenijos, o ne vos iš kito regiono. Įžengdavau klasėn ir visi mane nužvelgdavo, imdavo peikti mano batus, kuprinę, plaukus. Kaskart, man kitaip nei jie ištarus *e ar z*, visi krizendavo. Ir Beatričė krizendavo. Ji niekad manęs neužstodavo, niekad neprieidavo per pertrauką. Tai ko ji dabar iš manęs nori? Kad būčiau jos bendrininkė?

Kokia aš kvaiša.

Vingiauvau per panoraminius posūkius, palikau gyvenvietę sau už nugaros sunkia siela ir sunkiomis mintimis. Lietus aprimo, pro didžiulius juodus debesis ėmė skverbtis melsvos šviesos ruoželiai. Gatvės, pastatai, paplūdimiai – viskas buvo šlapia. Negali būti, kad tokia kaip ji panūdo tapti mano drauge.

Ji dažydavosi, kasdien atrodydavo kaip ką tik iš kirpyklos. O aš? Geriau nepradėkim. Kas nors turėjo mane išmokyti paisyti išvaizdos, bet neišmokė.

Kai pasiekiau sankryžą miesto pakrašty, stabtelėjau ties „Stop“ ženklui ir pasijutau tokia nematoma, net sau pačiai, kad žvilg-

telėjau į save pro užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Mano veidas buvo išbalęs, strazdanotas. Ko gero, būčiau galėjusi užsibarstyti bronzanto, užsitepti pudros, jei tik tuose namuose būtų buvę kosmetikos, jei būtų likę ko nors moteriško, bet nebuvo nieko. Pasukau gatve, vedančia į vėjuotą kyšulio galą, net neabejodama: visa tai pokštas. Atsidursiu ten viena, dar vienišesnė, nei jau esu, ir nušoksiu nuo uolų. Aš – viena klaida, moku tik klysti.

Bet ji ten buvo.

Sėdėjo ant savo naujo *Aprilia SR Replica* motorolerio. Laukė manęs po pritvinkusiu grafito spalvos dangumi, su šalmu rankose ir tamsiu lietpalčiu, dengiančiu ją iki pat pėdų, kyšojo tik pora aulinukų tokiais aukštais ir smailiais kulniukais, su kokiais joks kitas mirtingasis, nesvarbu, kokio amžiaus, nebūtų mokėjęs vairuoti motorolerio lietingą dieną. Vėjas niršiai taršė ilgus, sėdmenis siekiančius plaukus, ne garbanotus ir tamsius kaip 2000-aisiais, o rudus šviesintais galiukais, kaip buvo madinga anuomet, ištiesintus žnyplėmis. Ji nepamelavo, neišdavė manęs: tikrai panoro su manimi susitikti.

Sulėtinau, likus vos porai centimetrų iki jos SR sustabdžiau savo *Quartzą* iš antrų rankų – patį prasčiausią motorolerį, kokį man galėjo surasti tėvas, o dargi subjaurotą gėdingais lipdukais: iškeltu viduriniu pirštu virš užpakalinio žibinto, visokiais skiauterėtais buldogais ir anarchiją žyminčiomis A, ne mano rinktomis pankiškomis liekanomis.

Užspausťais plaučiais ir širdimi, suglebusiomis rankomis ir kojomis nusiėmiau šalną, pakėliau akis – prabėgus beveik dvidešimčiai metų atmintyje vis dar išlikęs jos veidas. Ne toks kaip šiandien, šmėžuojantis milijonuose ant pastatų iškabinėtų reklamų, besipuikuojantis žurnalų viršeliuose, visame internete. O toks, koks jis buvo aną tolimą mano paauglystės dieną, vie-

nintelę, kai mačiau ją lauke nepasidažiusią. Neasfaltuotoje geležinio paplūdimio aikštelėje, be žmonių aplinkui, tik aš ir ji, viena priešais kitą.

Jos veido oda buvo blyški, raustelėjusi, spuoguota. Smakras ir kakta labiausiai išvagoti spuogų spaudymo žymių ir nusėti juodų inkštirų žvaigždynų. Tai tikrai nedarkė jos begėdiško grožio, vis dėlto jos bruožai be įprastinės pudros kaukės buvo netobuli, apvalūs, netgi liūdni. Lūpos mažumėlę surauktos, suskilinėjusios nuo šalčio, be lūpdžio ganėtinai neišraiškingos. Užtai akys, akys vis tiek buvo stulbinamos, gamtoj nepasitaikancio smaragdo žalumo, ilgomis blakstienomis, kurioms net tušas nereikalingas, nebylaus žvilgsnio, saugancio paslaptį; akys, kurias pažįsta visa planeta ar bent jau manosi pažįstanti.

– Tavo motoroleris bausis, bet, žinai, lipdukai man patinka, – nusišypsojo ji baltais lygiais dantimis, su duobutėmis skruostuose, kaip moka tik ji, visus nuginkluodama.

– Ne aš juos užklįjavau, – atvirai prisipažinau, – o mano brolis, – tai buvo vienintelė priežastis, dėl kurios jų nenulupau.

– Aš tau pirma pamelavau, bet tik todėl, kad kitaip nebūtum atvažiavusi. Lėksim ne į centrą, o į Mariną di S, bet tavo *Quartzas* pernelyg atpažįstamas: teks palikti jį čia.

– Čia? – apsidairiau. Apleista erikų ir kadagių, šiaurvakario nulenktų pažemiui, plynė. Joje plytėjo tik atšiauri jūra.

– Nevažiuosiu. Iki jos bene dešimt kilometrų.

– Dvylika, – patikslino ji.

– Su mopedu ten nenukaksim. Jei negrįšiu iki vakarienės, mano tėvas iškvies policiją.

Tai buvo netiesa: jei būčiau parsiradusi vidurnaktį, tėtis būtų pagalvojęs, kad aš – normali keturiolikmetė, ir būtų tik pasidžiaugęs.

– Mano SR išspaudžia aštuoniasdešimt kilometrų per valandą, nemanyk. Aš gi ne iš Bjelos kaip tu. Jei pasijudinsim, septintą jau būsim čia. Aš daug dienų kūriau šį planą. Kodėl nepasitiki?

Todėl, kad su tokiais kulniukais negali dvylika kilometrų varyti aštuoniasdešimt kilometrų per valandą greičiu. Ir todėl, kad sykį apkabinau mane per pečius, o paskui dingai. O vėl išdygusi mane ignoravai, juokeisi kitiems laidant kandžias pastabėles.

Bet blogiausia, kad jau buvau jai atleidusi.

– Greičiau tiktai sėskis, – įsakė ji, pasislinkdama į sėdynės priekį, kad tilpčiau.

Dvejodama nulipau nuo *Quartzo*: taip, jis – tikras laužas, bet sykiu – vienintelis mano turimas motoroleris, o tėtis, žinant, kiek jam terūpi išoriniai dalykai, tikrai nenupirks dailesnio.

– Kas yra, bijai, kad pavogs? – nusijuokė ji. – Kas, gal kirai?

Atsisėdau jai už nugaros. Beatričė savuoju SR išrūko kaip raketa – nemelavo, šis tikrai buvo nelegaliai patobulintas. Pirmyn duobėtu keliu, palei astronomijos observatoriją ir švyturį, slalomu per pajūrio brūzgynus, dvelkiančius druska, drėgna žeme ir laukiniais gyvūnais, išsislapsčiusiais tarp akmeninių ažuolų.

Įveikusi neįtikėtiną įsikibau į ją, krūtine prisispaudžiau jai prie nugaros. Bea neprieštaravo, nes jautė, kad bijau. Tokio greičio nebuvau patyrusi. Ratai slydo šlapiu asfaltu, o ji didino greitį. Atrodė, kad bet kurią akimirką išsitėkšim.

Išsukom į magistralę: tiesų dviejų juostų kelią, pilnutėlį sunkvežimių ir automobilių, o motorolerio nė vieno. Įsilėkėm septyniasdešimt kilometrų per valandą greičiu, visus lenkdamos, tarytum regioninis traukinys šviečiančiais langais, dardantis į šiaurę, kur buvo likęs mano gyvenimas.

Vakaruose, už pušyno, saulė buvo perdrėskusi debesis ir kai-triai plieskė į jūrą. Rytuose kalvos, pradurstytos kasyklų, jau buvo

aptemusios. Balansuodamos skriejom ištisine linija, skiriančia eismo juostas, automobilių vairuotojai mirksėjo mums šviesomis ir pypsėjo įspėdami, kad negalima šitaip greitai, o dviese mopedu apskritai draudžiama. Užsimerkiau, gailėjaisi iškėlusi koją iš namų, jos paklausiusi. Tada Bea atitraukė ranką nuo vairo.

Savo delnu, apmautu vilnone pirštine, suėmė mano nuoga plaštaką. Suspaudė.

Mes beveik nieko nenutuokėm viena apie kitą, aš nepažinojau jos skausmo, ji – manojo, bet kažką, matyt, nujautėm, nes jos pirštai paniro tarp manų, juos paglostė, aš atsakiau tuo pačiu. Galbūt dėl to, o gal ir nuo šalčio, mano akys slapčia ėmė ašaroti.

*

Tasai butikas vadinosi *Scarlet Rose*. Esu tikra, kad jis jau daug metų uždarytas, bet tą žiemą Marinoje di S veikė, ir dar kaip, su visomis šešiomis žėrinčiomis vitrinomis pagrindinėje alėjoje ir anksčiau už visus iškabintomis Kalėdų puošmenomis. Jis taip švytėjo, kad priminė kosminį laivą.

Beatričė ir aš kurį laiką ten stypsojom ir šalom. Žiūrėjom į turistus, atkakusius iš Florencijos, net iš Romos, purtančius skėčius, žengiančius vidun, nešinus milijonais lirų.

Aplink mus Marina di S buvo gulte apgulta žmonių, kaip būna tik savaitgaliais ir tik sezono metu. Visi taip tankiai grūdosi, kad buvo sunku net prasibrauti. Iš visų pusių dygo spragėsių vežimėliai, balionų prekeiviai, akordeonininkai, kuriems suplukę, pirkiniais apsikrovę žmonės į kepures vis numesdavo porą monetų.

Pajūrio miesteliai, vien tik turistiniai ir gana, lankomi dėl vienos vienintelės priežasties – kad yra prie jūros, man visuomet

keldavo graudulį. Marina di S buvo ir yra kaip tik tokia: namai, susispietę apie parduotuvių eilę, kuklus prekybcentrio dydžio uostukas, jokios istorijos; beveidė vieta, kartais baisiai riečianti nosį ir kvepianti bridžidiniai*, griliažu, gabalėliais parduodama pica. Tačiau aną popietę jis man pasirodė be galo gražus.

Beatričė laikė mane tvirtai, šalia savęs. Gal baiminosi, kad paskutinę akimirką apsigalvosiu, bet kaipgi galėčiau? Buvau stačiai apkvaitusi, kad šeštadienį atsidūriau pačiame alėjos viduryje: tai buvo pirmas kartas; už parankių susikibusi su savo bendraamžė, su ja susimokiusi. Žinojau, kad galime taip elgtis tik ten, kur mūsų niekas nepažįsta, ir kad Beatričė atrodo labai neįprastai visai nepasidažiusi, pasislėpusi po juoda palapine, o ne apgaubta blizgučių debesies – mat toks ir buvo tikslas: išlikti neatpažintomis, nematytomis ir neprisimenamomis. Gūrino užsismaukusi kapišoną, užsisagsčiusi lietpaltį. Kaupė drąsą. Susimąstau: juk nuostabu, kad tik mudvi žinome, ką toji akimirka reiškia.

Kai pasiryžo, nusitempė mane prie trečiosios vitrinos: pačiame centre, tviskantys šviesoje, net aš supratau, puikavosi *tie* džinsai. Kiekvienas kvadratinis centimetras nusagstytas svarovskiais, tiesūs ir aptempti it undinės uodega. Manekeno viršus buvo paliktas plikas, kitaip ir būti negalėjo: ką gi pridėsi prie tokių kelnių?

– Mama sakė, kad man jų nepirks, – paaiškino rydama juos akimis, – net per Kalėdas, net jei tai vienintelis mano trokštamas daiktas. Gyvatė, – atsisuko į mane. – Tu nežinai, kokia gyvatė mano motina, niekas nežino.

Aš tylėjau, man ši tema dabar buvo tabu. Sumečiau, kad ir jai, nes daugiau nieko nebepridūrė. Vis dėlto truputį pamąščiusi

---

* *Brigidini* (it.) – tipiškas Lamporekijo vietovės saldėsis, plonyčiai apskriti, išlenkti, labai trapūs vafliukai.

pažvelgė man tiesiai į akis su tokiu ryžtu, kokio niekada nepamiršiu.

– Vieną dieną, – prisiekė, – aš čia įžengsiu ir išpirksiu visą parduotuvę. Už savus pinigus, uždirbtus tik mano pačios. Viską susigrobsiu, iššluosiu, ištuštinsiu. Prisiekiu tau girdint. Niekad nesu vogusi ir daugiau nevogsiu. Bet šiandien privalau, tiesiog tyčia. Supranti?

– Taip, – atsakiau. Nes išties maniau suprantanti, kad tų džinų vagystė – gyvybės ar mirties klausimas. Pasižadėjau sau, kad padėsiu jai juos nugvelbti, nors mane ir sugautų, nustatytų tapatybę ir nugabentų į nuovadą. Tada tėvas bent sykį atvažiuotų iš ten ištraukti manęs, o ne brolio, ir aš galėčiau jam išrėkti: „Matai, iki ko nusiritau? Kaip man negera, kokia aš čia nelaiminga? Būk geras, parvežk mane į Bjelą.“

Beatričė nusivilko lietpaltį, sulanksčiusi įsidėjo rankinėn, pasitaisė plaukus. Ir, tarsi burtų lazdele pamojus, visiškai persimainė.

Įėjom vidun. Visos pardavėjos buvo užsiėmusios, bet tai nesukliudė vienai jų mus pastebėti, akimis apmesti Beatričę ir įsmeigti nuostabos, o paskui irzulio sklidiną žvilgsnį į mane. Tokią adrenalino kupiną akimirką nesiplėsiu, kaip atrodžiau. Ne tik tą, bet ir bet kurią kitą dieną kyštelėdavau rankas į spintą ir sugriebdavau, kas pakliuvo, vedama tik vieno tikslo – prisidengti ir pranykti. Tik kad tokioje parduotuvėje poveikis buvo priešingas. Beatričė irgi mane nužiūrėjo, pavėluotai susizgribo, kad ir čia aš, kaip ir manasis *Quartzas*, esu lyg balta varna.

Bet žaidimas jau buvo prasidėjęs. Ir niekas pasaulyje, niekas nemoka taip gerai žaisti kaip Beatričė. Ji priglaudė lūpas man prie ausies ir šnibžtelėjo: „Vaidink, kad tu kurčnebylė.“

*

Pirmiausia turiu papasakoti, kaip buvo apsirengusi Beatričė. Ne tik dėl to, kad visa jos ateitis, šlovė ir turtai priklausys nuo jos raganiško talento dangstyti savo pėdsakus drabužiais. O dėl to, kad visą tą vagystę, patį jos įgyvendinimą ji suplanavo kaip savo persirengimą.

Ji vilkėjo motinos puspaltį, grietinėlės spalvos, trumpą, surištą per liemenį prabangiu dramblio kaulo diržu, ir su juo atrodė tokia didelė ponija, kad rodėsi bene penkeriais metais vyresnė.

Dar – jau minėti aulinukai, blizgios, minkštos juodos odos.

Ir paskutinis, bet ne mažiau svarbus – ilgas aksominis sijonas, siekiantis žemę, irgi juodas, gausiai puoštas apvadais ir organzos aplikacijomis, nepamenu, kokio dizainerio, užtai prisiminė pardavėja, mus nusižiūrėjusi ir pakliuvusi į mūsų žabangas. Vos baigusi su kita kliente, priėjo prie Beatričės ir pagyrė, kad sijonas tikrai išpūdingas, ir jeigu ieško, ką prie jo priderinti, tai atėjo į reikiamą vietą. Beatričė paskubomis prikūrpė pirkusi ją Florencijoje, nes ten ir gyvenanti kartu su manimi: jaunesniąja nelaimėle sesute.

Tiesa ta, kad tądien mes abi buvom keturiolikmetės, tik kad ji atrodė dvidešimties, o aš dešimties. Nuo pat pradžių natūraliai susiklostė, kad pagrindinė veikėja bus ji, ir ši taisyklė nulėmė visą mūsų ateitį. Taip pat ir visa ko baigtį, dėl kurios aš dabar kiūtau čia pasislėpusi ir rašau, o ji – ten, pasaulio centre, visiems ant liežuvio.

Pardavėja nusivedė mus tarp lentynų. Beatričė prasitarė, kad jai, ko gero, reikėtų palaidinės. Nusimetė palta, rankinę, padavė man. Ištiesė rankas prie stalo su išdėliotais marškiniiais, marškinėliais ir palaidinėmis. Jos akys, pastebėjau, pasidarė neįtikėtinaiai žalios ir plėšrios, tarytum užkerėtos.

– Pasimatuosiu visus, – tėškė ir užsidarė persirengimo kabinoje.

Nusekiau iš paskos ir klusniai atsistojau šalia kabinos. Pro plyšį mačiau jos kūną, kai ji nusirenginėjo: ranką, petį. Laukan kyšteltą delną: „Šita ne, nepatinka!“, vis šūktelėdavo. „Dabar kita!“ Išbadėjusi, įsakmi. Paskui išlįsdavo. Droždavo tiesiai prie veidrodžio. Gėrėdavosi savimi. „Ne, su juo nekaip atrodo.“ Piktai.

Liepė jai atnešti kitų marškinių, megztinių, kardiganų, puloverių. „Beje! – vienu metu pridūrė iš už užuolaidos. – Gal turit pasimatuoti kokių originalesnių džinsų?“

Pardavėja jau buvo visai apkvaitusi. Beatričė kabinoje ir šalia jos buvo prikaupusi kalną drabužių. Nepaliaudama pliauškę, kad jos tėvas – garsus žurnalistas, teta dirba Paryžiuje, mados ateljė, o aš, ajajai, sergu reta liga ir todėl neaugu, nekalbu, o mūsų mamai mažai trūksta iki depresijos. Bea kurbė, rietė, ji buvo puiki pasakotoja. Kol galiausiai iš vitrinės jai buvo atnešti *tie* džinsai.

– Liko paskutinis dydis, trisdešimt aštuntas.

Beatričė patylėjo, įsispitrijo į pardavėjos rankas, ant kurių gulėjo džinsai, tarytum šie būtų gyvas padaras. Jos žvilgsnis apniuko lyg miško tankmė naktį.

– Ne, pernelyg išsiskiriantys, – pareiškė.

– Patikėkit, jie jums nuostabiai tiks. Galėsit užsimauti per Naujuosius metus, net su paprasčiausiais marškinėliais atrodys įspūdingai.

Man labai įstrigo, kad ta moteris kreipiasi į ją „jūs“, elgiasi kaip su sau lygia. Man taip niekada nėra buvę, jokioje parduotuvėje.

Prabėgo kelios minutės.

– Jeigu jau taip sakote... – nenoromis subambėjo Beatričė.

Čiupo juos ir užsitraukė užuolaidėlę. Vos pardavėjai nutolus kyštelėjo pusę veido ir parodė man įeiti.

Ji buvo pusnuogė. Tik su liemenėle ir *stringais*. Mane užplūdo smarkūs sumiši jausmai, nejaukumas, bet sykiu potraukis. Bet ji to nepastebėjo. Suėmė etiketę, nykščiu ir smiliumi suspaudė kainą ir parodė man: keturi šimtai trisdešimt du tūkstančiai lirų.

– Matei? – tarstelėjo išplėtusi jaudulio sklidinas akis. – Gali patikėt?

Buvau netekusi žado, net vaidinti nereikėjo. Ne todėl, kad tas daiktas tiek kainavo, o todėl, kad niekuo neprisidengtas Beatričės kūnas buvo nuožmus ir galingas reginys. Tarsi Samotrakės Nikė, Berninio Dafnė arba lava, žemė, kažkas purvino. Niekad nemaniau, kad grožis gali taip žeisti.

Ji lėtai, nudūrusi akis, užsitempė džinsus ir truputį palaukė. Kaip mano tėvas su polaroidinėmis nuotraukomis, prieš jas atversdamas: lūkuriuodavo, kol jos susikurs, kol iš nieko išnirs siluetas ir atskleis savo tiesą arba melą. Pajėgė dvidešimt sekundžių išsilaikyti prieš veidrodį užsimerkusi. Paskui atmerkė akis. Perskaičiau tai jos veide – malonumą.

Ryškiai apšviestas baltos lempelės, kabinos paslapy ką tik radęsis paveikslas, vienas džinsais ir liemenėle, traukė it magnetas.

Nepajėgiau atplėšti akių lyg užhipnotizuota.

Tokia kaip ji neigiamų atsakymų negali priimti. Negali būti apleista ar ignoruojama. Tik mylima, tik kelianti visos planetos pavydą.

Beatričė, tarsi perskaičiusi mano mintis, išrėžė:

– Aš visiems rakštis subinėj, pastebėjai? Į akis visi malonūs, bet jie manęs nekenčia, niekada niekur nekviečia. Pagalvok, kas būtų, jei vieną rytą šitaip atečiau į mokyklą, užsigrauztų negyvai. Įsivaizduoji? Ir mano motina užsigrauztų, nes aš jauna, o ji ne, nes aš už ją gražesnė. Supranti, kodėl turiu tai padaryti?

Iš tiesų ir toliau nesupratau, bet norėjau būti jos draugė.